Societat | Maria Mingorance | Actualitzat el 29/09/2020 a les 11:36

?Vint-i-cinc és igual a mil

«He acceptat la meua condició de jove no tant jove perduda entre les milers d'opcions existents per cuinar un arròs. Conservo l'entusiasme prou intacte i somio, però amb l'evidència present de la precarietat posant el fre»

Vint-i-cinc. Esta manera sil·làbica o compartimentada d'escriure l'edat m'agrada, perquè posa en primer terme i, separadament, el nombre important (vint). Darrera de la "i" tot és complementari, com l'ou ferrat a l'arròs en tomaca, encara que marque la diferència (de fet, la tònica és en el cinc).

S'acosta un número rodó, amb rovell inclòs, i costa pensar-lo (trenta, així en un sol mot), quan encara tens recent la imatge dels vint i la indecisió dels divuit. Però ara la pressió és més gran, la trentena són com una llosa que et regalen com a senyal perquè tot apunta que ha arribat el moment de construir alguna cosa.

Però, és clar, això ni somiar-ho. Hem estat privats de les condicions materials i també immaterials i és fa impossible pensar en bigues i bastiments. La llosa només és un pes afegit i tot, absolutament tot, és fet de fang. Pot ser-ne divertida la seua mal·leabilitat, però embruta, embruta massa i no et deixa veure't.

Un professor em va dir un dia que els trenta i els quaranta anys eren les millors edats, perquè deixaves d'estar perdut i et posaves més pragmàtic. Si dels vint-i-quatre als vint-i-cinc només han canviat dues lletres i només ha passat un segon, no sé jo si amb cinc, deu o quinze segons n'hi haurà prou per creure en allò estable.

El cert és que este any encara serà un any de surfejar i la veritat és que tinc unes ganes boges (potser perquè amb la Covid i el confinament he anat acumulant energies, per dir-ho suaument) d'empassar-me glops d'aigua salada i d'entomar-los, perquè els vint-i-cinc encara han de ser imprevisibles, no? Ja controlarem el mar més endavant, si és que es pot.

Per a una ment controladora i organitzativa com la meua, això és una declaració de principis, és una promesa d'any nou de les que voldria complir, per dir que no només he sumat un any, sinó que el trànsit als cinc han servit per alguna cosa més. Suposo que totes volem fer-nos sàvies amb el temps.

He acceptat la meua condició de jove no tant jove perduda entre les milers d'opcions existents per cuinar un arròs. Conservo l'entusiasme prou intacte i somio, però amb l'evidència present de la precarietat posant el fre.

Potser, amb el pragmatisme, el meu professor volia dir això. De moment, prefereixo decantar-me per la il·lusió (potser és naïf, ho sé) i penso en fer volar coloms; em poso creativa, i els imagino emportant-se els frens i les corbates, coloms de deixeu-me, de deixeu-nos en pau.

En qüestió de dos dies possiblement m'envairà el negativisme i hauré canviat d'opinió, este és el nivell d'estabilitat. Malgrat tants interrogants, vull pensar que si totes ens hi sumem, el pes potser farà aterrar alguna cosa.